

Tuần Báo Vô Vi

5 tháng 1 năm 2020

Số 480

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thông Báo
- Hướng Tâm
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Tình thương chuyển hóa từ đâu tới đâu?
- 2) Tâm linh tiến triển bằng cách nào?
- 3) Vui trong thanh tịnh là sao?
- 4) Muốn quý thương chính mình thì phải làm sao?
- 5) Muốn giải thoát thì phải làm sao?
- 6) Uất khí của toàn dân có hữu ích gì không?
- 7) Giành xứ sở để làm gì?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Monaco, 16-03-2002 2: 00 AM 1) Hỏi: <i>Tình thương chuyển hóa từ đâu tới đâu?</i> Đáp: Thừa tình thương chuyển hóa từ đại thanh tịnh tới động loạn. Kệ: Tình thương chuyển hóa khắp nơi nơi Lý trí phân minh cũng do Trời Hiệp nhứt quy nguyên tình sống động Bình tâm học hỏi chẳng cần lời.	Monaco, 17-03-2002 3: 05 AM 2) Hỏi: <i>Tâm linh tiến triển bằng cách nào?</i> Đáp: Thừa tâm linh tiến triển bằng cách tự giác. Kệ: Tâm linh tiến triển bằng thông giác Hải hội quy nguyên trí chuyển khai Tự giác minh tâm tự miệt mài Thanh đài quy hội tiến thông đài.
Monaco, 18-03-2002 5: 45 AM 3) Hỏi: <i>Vui trong thanh tịnh là sao?</i> Đáp: Thừa vui trong thanh tịnh thì lúc nào tâm thức cũng quân bình và vui vẻ. Kệ: Vui trong thanh tịnh tự tâm mình Sáng suốt vô cùng trí chuyển khuynh Điện giới khai thông tâm trí chuyển Cảm thông Trời Đất giữ tâm mình.	Monaco, 19-03-2002 6: 20 AM 4) Hỏi: <i>Muốn quý thương chính mình thì phải làm sao?</i> Đáp: Thừa muốn quý thương chính mình thì phải tu thực hành trong trật tự. Kệ: Hướng tâm thanh tịnh hiểu cần khôn Tự thức nhơn gian một cái còng Ràng buộc đủ điều không giải quyết Chơn tình biến mất khó thông dong.
Monaco, 20-03-2002 4 : 55 AM 5) Hỏi: <i>Muốn giải thoát thì phải làm sao?</i> Đáp: Thừa muốn giải thoát thì phải thực hiện pháp lý triền miên khứ trước lưu thanh, thanh tịnh là tự thoát. Kệ: Tu tâm giải trước phước triền miên Giải thoát chính mình tự tiến xuyên Phật Pháp cứu mình tự thoát khỏi Bình tâm tu luyện chẳng lo phiền.	Monaco, 21-03-2002 9: 25 AM 6) Hỏi: <i>Uất khí của toàn dân có hữu ích gì không?</i> Đáp: Thừa uất khí của toàn dân sẽ tạo ra sự chia rẽ giữa nhơn dân và chính quyền. Kệ: Uất khí bất an tạo rối ren Không thông tạo bệnh không ngờ được Tâm tình bất ổn tăng thêm động Khó hiểu tương lai khó sống còn.
Monaco, 22-03-2002 1: 15 AM 7) Hỏi: <i>Giành xứ sở để làm gì?</i> Đáp: Thừa giành xứ sở để thực hiện sự tham lam. Kệ: Của Trời rõ rệt giành làm chi Sắc giới phân minh thức hợp thì Luyện tiếc tranh giành tăng thêm khổ Bình tâm tu sửa tự tâm ghi.	

MẪU ÁI 197

*Nguyên căn chẳng phải đui mù
Tham tòng thế sự tạo tù đĩc cam
Sân si khó giải sai lầm
Kiên tâm mới sửa mới tâm sửa sai.*

Chủ điền của vạn linh đều sáng suốt và tự biết lấy nó, nhưng rất tiếc là nó bị ô nhiễm bởi ngoại cảnh cho nên mới lâm vào tình cảnh động loạn não nùng không lối thoát, mê tỉnh bất phân.

*Chạy theo thế cảnh vật thân
Quên phần thanh điển hưởng phần trước ô
Chung vô tâm tối nắm mờ
Càng không lối thoát tự cô lập mình.*

Người muốn hưởng thụ là người tự chôn sống lấy mình, còn người tự nhận thức được bốn phận làm người là thừa hành phận sự thì mới mình cảm được câu: thế gian vô nan sự, bình tâm tự tiến hòa.

*Bầu trời thế giới chẳng xa
Cùng chung nhơn loại tiến hòa chung vui
Đi đi lại lại hưởng mùi
Diệt sanh sanh diệt tự trui lấy lòng.*

Quy nguyên tứ đại giai không, diễn thông vạn nẻo khỏi phòng khỏi lo. Chuyên hành vượt khỏi quanh co, tiến trong đà tiến miễn dò miễn nghi.

(Chép lại từ tập thơ và tài liệu xưa do bạn đạo Việt Nam sưu tầm. Trong bản in là “Mẫu Ái (kỳ 203)”, có thể là in sai. – Sài Gòn, ngày 28/12/1974)

Thông Báo

Thông Báo của Ban Tổ Chức Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp”

Kính thưa toàn thể quý bạn đạo,

Bước sang năm 2020, Ban Tổ Chức (BTC) Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp” xin thành kính tri ân Bề Trên, Đức Tổ Sư và Đức Thầy đã luôn quang chiếu và hộ trì cho bạn đạo và Đại Hội Du Hành Đạo Pháp. BTC cũng xin kính chúc toàn thể quý bạn đạo một năm mới thật bình an và hạnh phúc.

Để đáp lại sự tin tưởng của bạn đạo, BTC đang làm việc với dịch vụ và khách sạn để có thể có một giá tiền ổn định cho Đại Hội DHĐP 2020. BTC sẽ cố gắng hoàn tất những thông tin và phiếu ghi danh Đại Hội 2020 nhân dịp mừng Xuân Canh Tý 2020.

Nhân dịp đón mừng năm 2020 BTC xin hân hạnh giới thiệu đến bạn đạo toàn bộ **DVD Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp 2019”** được phát hành trên YouTube VVI Channel. Kính mời quý bạn bấm vào link dưới đây để xem DVD Đại Hội 2019:

<https://www.youtube.com/watch?v=kfyCBkhqReU&list=PLAdIYxs9ugEkIKpayfaPou6SBdNxoi3-R>

Dưới đây là link để vào Youtube VVI Channel:

https://www.youtube.com/channel/UC30piEggA3XWFgDP39r_VzA?view_as=subscriber.

Chúng con thành kính tri ân Bề Trên, Đức Tổ Sư và Đức Thầy đã ân độ và hộ trì cho anh em BTC chúng con có được phước duyên phục vụ bạn đạo. Chúng con xin hứa sẽ trung tín và tiếp tục những gì Đức Thầy đã lưu lại.

Mọi ý kiến xin gửi điện thư về: voviduahanhdaophap@gmail.com

Thành thật cảm ơn sự lưu ý của tất cả quý bạn đạo.

Kính thư,

BTC Đại Hội Du Hành Đạo Pháp

voviduahanhdaophap@gmail.com

Hương Tâm

Kính Thông Báo: Kính xin quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho mẹ của bạn đạo Nguyễn Đức (Bình Dương) là Cụ Bà Dương thị Liễu Hương, mất ngày 1-1-2020 (nhằm ngày 7 tháng 12 năm Kỷ Hợi), hưởng thọ 95 tuổi tại huyện mang Thích Long Hồ, tỉnh Vĩnh Long, được siêu thăng tịnh độ. Xin chân thành cảm ơn.

Bạn đạo Bình Dương kính báo

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gửi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY

Kính bạch Thầy,

Con về nhà mau ráng thiền, mỗi khi nhớ đến Thầy con tuôn tràn nước mắt khi nhớ đến Thầy nói Thầy chịu tử vì đạo bây giờ con đã hiểu thấm thía chữ tử đạo của Thầy. Bạn đạo chống đối lẫn nhau, ám hại nhau đã phá hoại công trình cứu độ của Thầy. Anh H S cũng đang tiếp nối chân Thầy, con bây giờ cũng đang chịu bạn đạo hắt hủi khinh chê, con đang cảm thấy mình đang chịu đóng đinh cùng Thầy và H S. Con sẽ ráng tu thêm để xuất hồn đi học đạo hầu báo đáp ơn Thầy, đi khắp nơi chịu chửi rủa chôn vùi trong đồng rác để tìm lại những viên ngọc bị thất lạc trong đồng rác này như Thầy đang làm. Kính lạy Thầy, xin Thầy chứng giám cho lòng con muốn tận hiến cho đạo pháp. 25 năm trước trốn gia đình, từ khước hôn nhân để ra đi sống đời người truyền giáo, bị gia đình từ bỏ, 3 năm miệt mài tu luyện tưởng không bao giờ thay đổi nhưng con bị áp bức vì không chịu được sự tham chiến giữa tôn giáo và dân tộc, con nuốt nước mắt ra đi, về nhà lãnh một trận đòn đẫm máu, từ đó con ra đi trong phong trần từ vùng kinh tế mới cho đến sở thú để ẩn thân vì con mất hộ khẩu khi ra khỏi dòng tu, con sống tẻ hơn một người tù không có chỗ ẩn thân, mất cả tên tuổi, rồi sau đó con phải chấp nhận làm vợ một ông lớn hơn 20 tuổi để vượt biên, biết bao nhiêu đau khổ trong cuộc hôn nhân gượng ép không có ai hiểu và đỡ đỡ chỉ có Trời. Nay con nhờ pháp Vô Vi này con mới tìm lại tin yêu sau 25 năm bơ vơ khổ lụy. Nay con nguyện một lòng tận hiến cho cơ đạo xin Thầy dìu dắt cho con. Ngày xưa cuộc đời con là cuốn Kinh Thánh sống, áp dụng từng lời Chúa Jêsus, nay con muốn trở thành ánh sáng ban phát tình yêu cho muôn dân như Thầy, như H S. Bao nhiêu lần muốn tâm sự với Thầy nhưng dĩ vãng không còn là gì đối với con, nay con nhắc lại để tỏ lòng thêm khát tu đúng đường và thành đạt, vì theo

đạo con đã lỡ dở công danh không ra gì đến giờ, con đã bị hành hạ tan nát không thua gì anh H S. Nhờ đau khổ nhiều con càng gan lì trung can nghĩa khí muốn tu đến cùng. Con lúc nào cũng đứng ra nhìn lại Thầy kính yêu Thầy trong tâm, vì Thầy làm việc trong cõi vô hình, cho nên con không đeo theo Thầy, ôm chân Thầy vì con đã trưởng thành sẵn sàng tự lập, tự trách nhiệm gánh lấy sứ mệnh đó là ước nguyện của con. Niềm vui của con như niềm vui của H S, nước mắt rơi nhiều hơn nước mưa, bây giờ giải thoát trút bỏ được hết là hoa tâm nở như mùa xuân bất diệt, niềm vui của con lớn hơn niềm vui của người khác vì đau khổ của con cũng lớn hơn đau khổ của người khác. Có nhớ lại dĩ vãng cũng chỉ là một niềm hạnh diện đã ném được hết mùi đời của cái gọi là địa ngục trần gian, kiếp sau xin chớ làm người, xin làm tiên thánh thoát mùi trần gian. Bây giờ học ném mùi vui trút bỏ giải thoát như H S để chứng minh với thế giới cái vi diệu của đạo pháp qua cuộc đời mình qua kinh nghiệm bản thân mình.

Con có điều này muốn thưa riêng cùng Thầy: Xưa Từ Thi Thái Hậu vì nghe lời nịnh hót gian dối của các thái giám, người hầu, công công v.v... mà ra tay hạ gắt hết các trung thần, một số phải lần trốn, cho đến đổi bán mất nước, từ đó nền quân chủ bị tận diệt, Mao Trạch Đông cầm đầu đám dân đau khổ lên hạ bệ các con cháu vua chúa nay không còn ai nổi gót cũng cố xã tắc mà đã mấy đời các vua Minh Đức ngày xưa để lại. Con xin Thầy nhớ lại chuyện xưa mà mang mọi người lại với nhau trong tình thương tha thứ nhau cùng chia sẻ nụ cười và nước mắt cùng kính trọng nhau, sống trước một nền văn minh tân thánh đức, vượt lên trên mọi khác biệt để cho đạo pháp không bị thất truyền như bao thế kỷ nay.

Bây giờ những ai ám hại nhau gây cảnh nôi da xáo thịt là những người phá hoại công trình cứu độ của Thầy. Tại sao Thầy để một đám đông áp bức một cá nhân, rủa nhau lên tố cáo một người, ép không cho người đó lên tiếng, rồi ép Thầy xử xét

người đó là có tội. Luật pháp nào làm việc đã man như vậy, chỉ có luật của cộng sản, luật của tà ma. Vì thế cho nên con muốn tìm hiểu H S, con mời cho được H S về nhà riêng của con 10 ngày, 2 chị em đàm đạo quên cả ăn uống, không có đầu óc lo nấu gì ăn vì mãi lo bàn bạc chuyện đời chuyện đạo, con mới rõ H S bằng chính kinh nghiệm của mình, để chứng minh sự không thiên vị, tình cảm, sự nhân từ của đàn bà, con đã cho Thầy biết những gì H S cần trau dồi thêm để xây dựng thêm, điều đó là sự thật, cũng vì sự chánh trực đó Thầy mới hé mở cho con biết điều con cần muốn biết, tuy nhiên con vẫn kín đáo im miệng cho đến khi người người nhìn nhận con mới công khai vì con làm việc gì cũng có nhân nại chính xác, con còn muốn âm thầm gặp riêng V T S để biết cả hai bên nhưng sáng hôm đó Thầy đã nói rồi nên con bỏ ý định đó. Mọi người chỉ tin vào lời xác nhận của Thầy một cách mù quáng còn con bây giờ đã biết hết nội tình, anh L đã dạy cho con một sự nhận xét chính chắn về cuộc đời, con như H S si tình vì đạo, lãng quên xem thường đời nhưng anh L cẩn thận hơn tất cả, người mà con kính nhất là anh L. Chuyện này nếu H S không đặc đạo dám ỏi máu chết oan tại chỗ vì bị kết án là tà ma, thiên ma. Thầy có từ bi thì Thầy đừng nói gì gieo hoang mang nghi ngờ cho đôi bên cả vì có chánh sách, có sự điều binh bố trận là có mưu thuận làm sao tinh tu được. Con thương H S vì anh ấy trải qua nhiều gian nan như con, anh ấy như tri kỷ, bạn thánh, anh L cũng vậy con có thể kết nghĩa anh em với 2 người này, cả hai là chân sư, còn Thầy là Minh sư của các chân sư. Xin Thầy lấy quyền sư phụ ra mà dẹp bàn cờ này sắp lại bàn cờ mới, dựng lại thanh danh mới cho đạo pháp, con sẽ hiến cả mạng con cho công nghiệp đó, 12 tuổi đến giờ con chỉ muốn tu và cho đến chết chỉ sống để mà tu thôi, con không xa lìa Thầy được đâu. Mãi mãi tận tâm, tận ý cho Thầy, vì Thầy. Về chuyện thiên cơ, trước khi H S xuất hiện, đã có Nostradamus, Ramada, E. Cayce và... Đức Mẹ hiện ra nhiều lần đã báo trước lâu rồi cho nên vấn đề đó nay đã trở thành tâm thường không là vấn đề nữa, đã trở thành dĩ vãng rồi, xin Thầy đừng ngại về vấn đề đó, điều mà con lo cho H S là giúp anh biết đối thoại với giới trí thức, không nên sốt sắng chất phác thật thà với những cái đầu óc chai cứng vì lý thuyết, nói nhiều họ đầy quá không vô chữ nào đâu. Có vậy thôi, cái gentleman đúng cách là ở chỗ biết im lặng đúng lúc với đúng người, tui ăng lê gọi là being cold, phớt tỉnh ăng lê, càng lạnh họ càng thấy hấp dẫn hơn mới tìm hiểu, còn phơi

bày ra hết họ thấy giống thư viện mà họ đã nhai suốt đời họ, con cãi vã với H S bị ảnh nói bởi vậy ảnh thích đi một mình (Không đàn bà theo lái nhai, đúng rồi ai chịu nổi lời nói đó mà chờ, con giận quá đập ảnh một tay). Nhưng chưa tu tới lớp của ảnh con làm sao ghét ảnh, phải hạ mình thua, bước xuống đài bỏ cuộc.

Nhiều lần viết thư cho Thầy nhưng chắc không tới, nay con nhờ trao tận tay Thầy để nói những gì con muốn nói riêng kín đáo chút. Kính chúc Thầy vui khỏe. Bây giờ con chỉ còn lo tu xuất hồn để đi học đạo, Thầy cho con biết con có thể đi tới đó không, chỉ vì muốn giúp cơ đạo hữu hiệu hơn và để xem những gì anh H S nói về cõi vô hình có đúng không để gặp lại Thầy và ảnh trong ánh sáng vinh quang. THƯƠNG THẦY LẮM. Lời ai nói cho cùng. Mi Thầy một cái.

Y

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

V, ngày

Y con,

Thầy đã vui nhận thơ của con, muốn được nhìn thấy sự hòa bình của ngoại cảnh.

Người tu Vô Vi cần nhìn thấy sự hòa bình trong tâm thức của chính mình, không nghe sự uất hận của một ai cả, nhiên hậu mới có kết quả tốt cho tâm linh. Những gì trong thơ của con muốn xây dựng cho chung đều là quý cả, nhưng con đường tiến hóa của Vô Vi, tức là thức hòa đồng phải tự mở. Nếu còn trách người này và chấp người kia thì trình độ thanh nhẹ không bao giờ tiến tới được. Con đã nếm nếm không ít chuyện của người khác mà đành quên chuyện của chính mình, tự tạo động mà thôi. Vạn sự trên đời là không, không nên rước chuyện uất hận của người khác mà tạo khổ cho chính mình. Người tu Vô Vi phải hiểu rõ luật nhân quả mà hành sự thì mọi sự sẽ được yên vui.

Tu là tu sửa tâm thân nhiên hậu mới tiến tới Thánh Tiên Phật, cõi thanh nhẹ đều có trật tự, nếu người tu mà còn trách móc, tức là người chưa siêu giác trong nhin nhục. Gần đây Thầy có giảng rất minh bạch tại Vancouver. Mọi người được nghe qua nên giữ lấy mà hành tiến thì mọi việc sẽ được êm xuôi.

Người tu đặc đạo thì từ quang sẽ được dồi dào hơn người tu chậm vì đời lồi cuốn. Họ sẽ làm việc

trong thanh tịnh thay vì trách móc cho nên Thầy thường nói "hữu xạ tự nhiên hương", thiên hạ sẽ thỉnh mời hơn là sợ mất ngôi vị của chính mình. Tu là tự nhiên và hồn nhiên thành đạt, không nên vội lo chuyện bên ngoài. Những lời kể trên là cây thuốc đo lường trình độ tu học của mọi linh căn tại thế.

Con nên thanh tịnh lo tu thiền thì con sẽ rõ những gì Thầy đã dẫn thân thực hành. Chuyện động loạn từ bên ngoài không làm sao lay chuyển được

người chơn tu tự thức, dù cho ông Phật đứng trước mặt con mà con không chịu tự tu tự sửa thì cũng chẳng giúp được con việc gì!

Mọi người đều có việc riêng của chính họ, nếu không lo tự tu tự tiến thì sẽ tự hại mà thôi. Chúc con vui tiền trong thanh nhẹ thay vì tranh chấp.

Quý thương,
Thầy

Thi Ca của Đức Thầy

Atlantic City, ngày 31 tháng 12 năm 1991
DÂN TA

Dân ta chung sống một nhà
Quý yêu muôn loại chan hòa yêu thương
Đất trời sáng chói bốn phương
Sanh sanh hóa hóa, yêu thương độ đời
Dân ta vui sướng chẳng rời
Xứ ta ta ở, đời đời dựng xây
Khí thanh cảm giác Cha Thầy
Lý siêu ban rải vui vầy cảm giao
Lúa xanh đồng ruộng thấp cao
Độ tha tại thế bước vào lý chơn
Yêu thương muôn loại chẳng hờn
Khai thông đất nước quy hườn thế sanh
Dân ta vui hợp thực hành
Luật trời sống động thanh hòa nơi nơi
Vạn linh khai triển nhớ Trời
Nơi nơi hoan lạc hợp thời dựng xây.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả *Tỳ Kheo Thích Minh Châu*

CHƯƠNG I
4.01 PHẨM APANNAKA

5. CHUYỆN ĐẤU GẠO (Tiền Thân Tandulanali) (tiếp theo)

Giá đấu gạo bao nhiêu?...

...
Thuở xưa, ở nước Kasi, tại thành Ba-la-nại, vua Brahmadatta đang trị vì. Lúc ấy, Bồ Tát của chúng ta làm người đánh giá cho vua. Ngài đánh giá voi ngựa v.v... đánh giá châu báu, vàng v.v... và ngài thường trả cho những người chủ các hàng hóa đúng giá tiền như ngài đã quy định. Nhưng vua là người tham lam và bản tánh tham của vua khiến vua suy nghĩ: “Người đánh giá này với cách đánh giá như vậy, không bao lâu sẽ làm cho tài sản trong nhà của ta khánh kiệt. Ta phải tìm một người đánh giá khác.” Mở cửa sổ, nhìn xuống sân, vua thấy một người què mùa tham và ngu đang đi qua sân, nghĩ rằng kẻ ấy có thể làm người đánh giá cho mình, bèn cho gọi kẻ ấy lên, và hỏi anh ta có thể làm người đánh giá cho vua được không. Kẻ ấy trả lời:

- Thưa Đại Vương, tôi có thể làm được.

Vua liền đặt người ngu ấy vào chức vụ người đánh giá, với mục đích bảo vệ tài sản của mình. Từ khi ấy trở đi, người ngu ấy đánh giá voi, ngựa v.v... Không đếm xỉa gì đến giá trị, nói giá tùy theo sở thích. Và vì giữ chức vụ ấy, kẻ ấy nói gì, thì giá tiền là phải như vậy, không thể khác.

Lúc bấy giờ, từ nước phương Bắc, một người buôn ngựa đi đến với năm trăm con ngựa. Vua cho gọi kẻ ấy lên và bảo anh ta đánh giá ngựa. Kẻ ấy đánh giá năm trăm con ngựa bằng giá đấu gạo, bảo trả cho người buôn ngựa giá tiền một đầu gạo, và bảo dắt ngựa vào chuồng. Người

buôn ngựa đi đến gặp người đánh giá cũ, thuật lại sự việc này và hỏi phải làm thế nào. Bồ Tát nói:

- Hãy cho người ấy một số tiền hối lộ và hỏi nó: Biết rằng giá tiền các con ngựa chúng tôi đáng giá một đầu gạo, thì ông có thể cho chúng tôi biết, theo ông ta tiền một đầu gạo là bao nhiêu, ông có thể tuyên bố giá ấy trước mặt vua được không? Nếu nó trả lời có thể được, thì đưa nó đến ngay trước mặt vua và tôi cũng sẽ có mặt ở đây.

Người lái buôn nghe theo lời Bồ Tát, cho người đánh giá một số tiền hối lộ, và đặt vấn đề với kẻ ấy. Khi kẻ ấy nhận hối lộ và nói có thể đánh giá đấu gạo được, người buôn ngựa đưa ngay anh ta đến trước mặt vua. Bồ Tát cùng nhiều đại thần khác cũng đi đến. Người buôn ngựa, sau khi đánh lễ vua, liền thưa:

- Thưa Đại Vương, con đã biết giá tiền năm trăm con ngựa bằng giá tiền một đầu gạo.

- Nhưng giá tiền một đầu gạo là bao nhiêu?

- Đại Vương hãy hỏi người đánh giá này.

Không biết sự việc đã xảy ra, vua nói:

- Này người đánh giá, Khanh nói cho chúng ta biết giá tiền năm trăm con ngựa.

- Thưa Đại Vương, là giá tiền một đầu gạo.

- Hãy là vậy, này Khanh. Năm trăm con ngựa này trị giá một đầu gạo. Vậy giá trị một đầu gạo là bao nhiêu?

Người ngu si ấy trả lời:

- Một đấu gạo trị giá bằng tất cả thành Ba-la-nại với nhiều ngoại ô!

Như vậy, chúng ta được biết rằng, để làm vui lòng ông vua, kẻ ấy trị giá các con ngựa bằng một đấu gạo; nhưng sau khi lấy tiền hối lộ từ tay người lái buôn, anh ta đánh giá một đấu gạo bằng toàn bộ nội ngoại thành Ba-la-nại. Lúc bấy giờ, toàn thành bao bọc Ba-la-nại dài đến mười hai dặm, còn nội thành và ngoại thành Ba-la-nại rộng lớn ba trăm dặm! Tuy vậy, kẻ ngu ấy trị giá nội thành và ngoại thành Ba-la-nại rộng lớn này chỉ bằng một đấu gạo! Nghe kẻ ấy nói vậy, các đại thần vỗ tay cười và nói:

- Trước kia chúng ta thường nghĩ rằng quả đất và quốc độ là vô giá. Nhưng nay chúng ta được biết rằng thành phố lớn Ba-la-nại này cùng với vị vua trị giá chỉ có một đấu gạo mà thôi. Ôi, kẻ đánh giá thật đầy đủ trí tuệ! Sao nó có thể giữ địa vị của nó lâu như vậy! Nhưng thật sự kẻ đánh giá này phù hợp với vua chúng ta một cách tuyệt diệu!

Các đại nhân vỗ tay, cười đùa và mỉa mai như vậy.

Rồi Bồ Tát đọc bài kệ:

Giá đấu gạo bao nhiêu?

- Bằng cả nội ngoại thành,

Thành phố Ba-la-nại

Cả năm trăm con ngựa

Cũng chỉ bằng giá tiền

Một đấu gạo mà thôi.

Lúc bấy giờ, vua xấu hổ đuổi kẻ ngu ấy đi và đặt Bồ Tát vào chức vụ đánh giá như cũ. Rồi đến khi mệnh chung, Bồ Tát đi theo nghiệp của mình.

Sau khi trình bày pháp thoại này, bậc Đạo Sư kết hợp hai câu chuyện với nhau, và kết luận bằng sự

nhận diện Tiền thân như sau:

- Thời ấy, kẻ đánh giá quê mùa ngu si là Udayi, còn vị đánh giá có trí là Ta vậy.

(còn tiếp)

